

TRØNDELAG
TEATER

STUDIO

SCENEN

REALITY

DANNY CROWE SHOW

AV DAVID FARR

NORGESPREMIERE PÅ STUDIOSCENEN 9. FEBRUAR 2005

KJÆRE PUBLIKUM

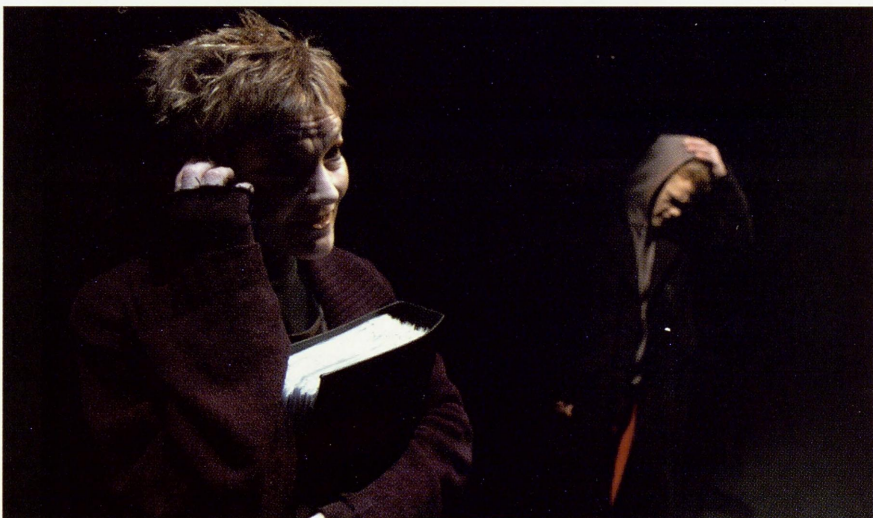
“Jeg er ikke berømt før jeg blir like kjent som Gud”, sier Madonna. Mens Liv Ullmann mener at “Det beste som kan følge av suksess, er erkjennelsen av at den ikke er noe å trakte etter”. Det første er hybris, det andre er en trøst for de fleste av oss.

De færreste av oss klarer å finne en identitet og en trygghet i oss selv i en skjult og anonym huleboertilværelse. “Jeg er synlig, derfor er jeg” er nok en enkel erkjennelse for oss som verken er unormal eller ekstrem. “Se på meg”, sier barnet når det leker. Men når mediaindustrien pirrer disse sider ved oss og perverterer dem til å bli en magisk fantasiverden der det virkelige blir uvirkelig – og vice versa – da handler det ikke lenger om å finne seg selv, men om å finne en ny identitet man tror skal kunne bli ens egen. Mennesker som plutselig er blitt kjent, ofte av en primitiv eller uforskyldt grunn, får ikke sjelden et selvbilde anselige nummer for stort. De uttaler seg om saker de slett ikke har noe greie på. Når de dagen etter ikke er kjent lenger havner de ofte på en mental søppelhaug der ingen er en smule interessert i hva de vet eller ikke vet.

Studioscenen skal være en arena som med teatrets formspråk skal ta opp nye tekster – som enten kommenterer samtiden tematisk, eller utfordrer eldre teaterformer. Helst begge deler i samme forestilling, og helst formulert av nye norske penner. På sikt vil det komme prosjekter fra stemmer teatret har tatt kontakt med fordi vi tror på dem. Og fordi vi vet at det ikke kommer noen ny Ibsen spaserende ut av skogen med et mesterverk under armen. Dette arbeidet vil ta noe tid.

Men først den engelske samtids-teksten *Reality*. Karakterne i denne svarte komedien går til ytterligheter for “et kvarters” berømmelse. Må vi kanskje føre folk bak lyset, som i dette stykket, i et forsøk på å få anerkjennelse og beundring fra våre medmennesker?

Otto Homlung
teatersjef

“I fremtiden vil alle være berømt i et kvarter”

En forutseende Andy Warhol

BIVIRKNINGER AV KVARTERETS BERØMMELSE

Realitydeltagere blir nedverdiget til annenrangs mennesker uten rett til et privatliv, mener Anette fra “Big Brother”. Hun og Rodney gikk rettens vei etter at Se og Hør hadde tuklet med detaljer som hørte hjemme på kammerset, ifølge saksøkerne. Pressens Faglige Utvalg fikk saken til vurdering, og ga kjendisbladet medhold: “...utvalget (finder) å måtte legge vekt på at klagerne aktivt og i uvanlig sterk grad har søkt offentlighet, og selv skapt omfattende publikumsinteresse for hvordan forholdet mellom dem ville utvikle seg. Sett på denne bakgrunn anser utvalget at klagerne må tåle større og endog mer belastende oppmerksomhet omkring sitt privatliv enn mennesker som ikke har satt seg i en slik situasjon...” Og det er det flere som må tåle – når de i all offentlighet – helt frivillig – satser fremtiden på å vinne. Ikke bare oppmerksomhet, men en Audi A3 eller et seksifret beløp de ikke tør å bruke i overskuelig fremtid. Og grunnen? Senskader etter “et kvarters berømmelse”:

En av deltagerne i “Baren” orket ikke å fortsette i jobben etter at reality-programmet var over. Han mistet hukommelsen og fikk klaustrofobi. En kvinnelig deltager i “Farmen” lot ukeblader sponse ferier etter opptakene av var avsluttet. Hun stilte også opp med faren, som hun ble uvenner med, og kjæresten, som det ble slutt med. Og i Se og Hør lot hun seg avbilde iført undertøy... Kvinnen er blitt folkesky og paranoid etter å ha deltatt i programmet.

Ekseplene er utallige. Og når berømmelsen har fortatt seg, og ingen bryr seg om dem, kommer nedturen. Den kan være traumatisk, og de kan trenge hjelp. (En svensk Robinson-deltager begikk selvmord). Psykolog John Sandstrøm har uttalt at det ikke er mulig å få til et psykologisk sikkerhetsnett for reality-deltagere. Og etter hvert som konseptene blir mer og mer ekstreme, blir det enda vanskeligere å ivareta reaksjonene til de som har deltatt. Han har stilt opp for de første

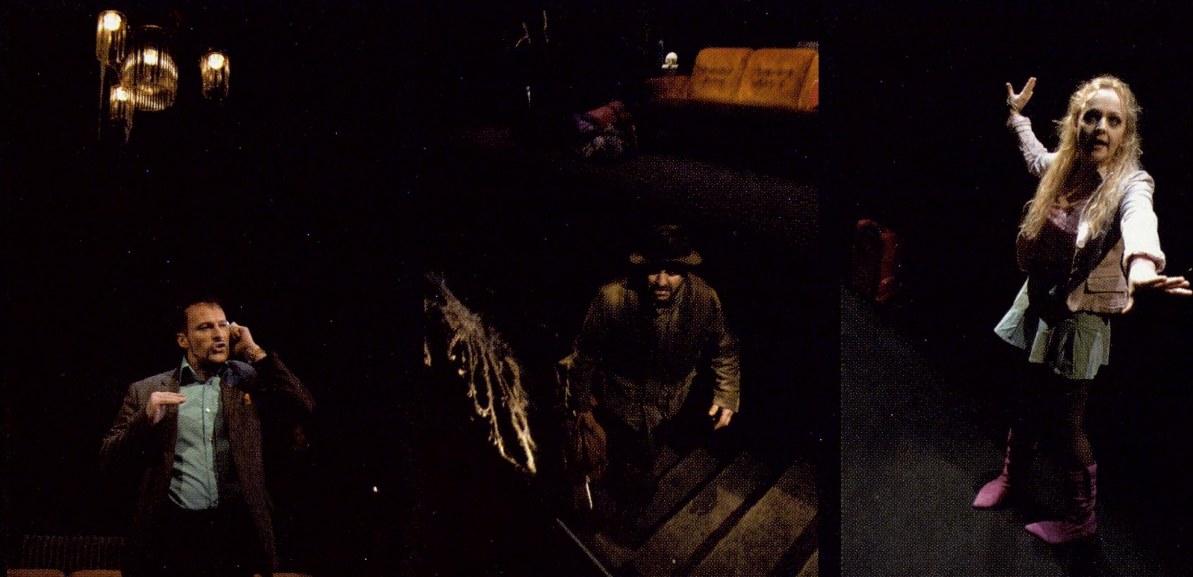
“Robinson” og “Villa Medusa”. Men vil aldri jobbe med virkelighets-TV igjen! Det er uforsvarlig, og som psykolog vil han kunne risikere å bli brukt som faglig gissel.

Unge (og etterhvert også eldre) stiller sitt privatliv til disposisjon for offentlig innsyn. Koste hva det koste vil, og ofte i hard konkurranse med andres mer eller mindre intime særegenheter. Dette til tross for at aviser, radio, TV og øvrige media bruker sendetid og spaltimeter på å gjøre allmenheten kjent med hvor forferdelig ettervirkningene kan arte seg etter ett nanosekunds berømmelse – sett i evighetens perspektiv. For seriene synes ingen ende å ta. De blir stadig mer spekulative, spesielt de som har sitt utspring i USA. (Og kommer ikke de fleste konsepter derfra?) Siste skrik er tåreperseren adoptiv-reality. I “Hvem er din far” skal kvinner, adoptert bort som barn, prøve å finne sin biologiske far. En rekke menn stiller opp og alle påstår å være pappaen hennes. Hun har 1,5 time på seg til å vinne 100.000 US\$ – eller tape dem – hvis hun velger feil mann. Da stikker den falske faren av med pengene. Ganske avskyelig, og ganske noe annet enn å bli latterliggjort, holdt for narr, lurt opp i stry, dumme seg ut eller bli stemt ut – innen en slags grense for anstendighet.

En mikroskopisk del av oss kaster oss på reality-karusellen. Og resten? Benker vi oss foran skjermen for å ta del i videreverdigheter i en bunkers eller på en sydhavsøy? Eller er “smertegrensen” etterhvert blitt så høy at vi må ty til Ricky Lake, Jerry Springer eller Dr. Phil? Hva er det som driver oss inn i ukjente menneskers private sfære? Medfødt nysgjerrighet? Et trivielt liv? Identifikasjon med kjendisene? Det siste stemmer vel ikke? For meningsmålingene viser at reality-stjerner er de minst populære. Hvorfor i all verden har da 68 % av oss fulgt med i disse programmene? Er det Opinion som ikke er til å stole på?

M.S.

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

DAVID FARR

En av Storbritannias "store" navn for tiden. Prisbelønt, produktiv dramatiker og regissør. Har satt iscene alt fra klassisk teaterlitteratur til samtidsdramatikk på landets mest renommerte scener. Har vært kunstnerisk leder for flere London-teatre. Delte sjefsstolen ved Bristol Old Vic, som fikk en betydelig oppgang under hans ledelse. Er nå tilbake i London som kunstnerisk sjef ved Lyric Hammersmith. *The Danny Crowe Show* er ett av hans mange skuespill som er belønnet med Writer's Guild Award – årets beste i 2001.

HARRY GUTTORMSEN

En av Norges mest erfarne regissører, med store og varierte oppgaver ved de fleste av våre scener. Tilsammen rundt 40 i tallet, hvorav seks av dem på Trøndelag Teater. Han har hatt regien på tre filmer for Fjernsynsteatret. Guttormsen har i en årrekke vært manuskulent for Norsk Film utvikling. Fra 1998-2003 var han spillefilmkonsulent ved Norsk Filmfond. Han tok del i en omlegging av filmforvaltningens finansieringspolitikk. Det var en omfattende prosess med et vellykket resultat. Guttormsen fortsatte i filmmiljøet, bl.a. som utviklingsprodusent i Motlys og NRK Drama. Han tiltrer 15. februar som dekan ved Kunsthøgskolen i Oslo, fakultet for scenekunst.

ARNE NØST

Scenografen for *Reality* er billedkunstner, med en allsidig virksomhet som bl.a. innbefatter tegning, maling, skulptur og video-installasjoner. Han har sin utdannelse fra Kunstakademiet i Trondheim og Statens Kunstakademi i Oslo. Foruten tallrike separatutstillinger, har han hatt en rekke utsmyknings- og bokillustrasjonsoppdrag, og er tilknyttet Dagbladet som tegner. Musikk har han også komponert. For tiden er Nøst den mest etterspurte scenografen i landet. Mange vil nok huske hans skulpturelle sceneløsning til *Kranes Konditori* på Hovedscenen ifjor vår.

ANDREAS AASE

Komponist og musiker med cand. philol.-grad fra musikkvitenskapelig institutt ved NTNU, 1997. Lenge før den tid hadde han markert seg i musikermiljøet som en meget habil gitarist. Siden han var 20 har han undervist – fra musikk-skole til universitetsnivå. Han har medvirket i en rekke musikkarrangementer med landets fremste utøvere, inkludert CD-produksjoner, og turnert med konsertprogrammer landet rundt. Han var medarrangør og musiker i *Purpur og gull*, og som et apropos til kveldens forestilling: Aase var gitarist i TV-serien *Tore på sporet!*

REALITY

DANNY CROWE SHOW

AV DAVID FARR

oversatt av Jan Faller

Regi: Harry Guttormsen

Scenografi og kostymer: Arne Nøst

Musikk: Andreas Aase

Lysdesign: Eivind Myren

Masker: Rolf Svensli

Inspisient: Bjørn Olufsen

Rekvisitør: Helge Warholm

Sufflør: Mette Skogheim

Lyd: Anders Schille

Teknisk koordinatør: Jomar Johansen

Foto fra prøvene: Harald Sæterøy

Plakat: tibe t: reklamebyrå

Program: May Selmer / Geir Schönberg

Ansvarlig utgiver: Otto Homlung

Rettigheter: Colombine Teaterforlag

De som er med:

TIFFANY	INGRID BERGSTRØM
LYNETTE	MARIANNE MELØY
ROGER	ARNE O. REITAN
PETER	ARE J. RØDSAND
MILES	TROND-OVE SKRØDAL
MAGDA	WENCHE STRØMDAHL

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder
Fotografering og lydopptak under forestilling er ikke tillatt

Tid: 2 t 10 min inkl. pause

telenor